

Βίοι Ἐπαρέτων Μορφῶν

«Ἐἰσῆλθον
εἰς τὴν χαρὰν...

...τοῦ Κυρίου
αὐτῶν»

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δέκα τριῶν ἐτῶν
ἀπὸ τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεώς της

Ἡ μακαρία δούλη τοῦ Θεοῦ Οὐρανία Κουμούτσου, ἡ διὰ Χριστὸν σαλὴ* († 18.12.1993)

Βίτωνος 5, Ρούφ, περιοχή «Γκάζι». Στὸν τοῖχο, ἀπ' ἔξω ,
εἶναι γραμμένο: «Μὴ παρκάρετε, χῶρος ἀποθήκης».

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς αὐλῆς, περνώντας μέσα ἀπὸ ἕνα σωρὸ
σκουπίδια, φθάνεις σ' ἕνα καὶ μοναδικὸ δωμάτιο, ὑγρὸ σὰν
κελλὶ παλαιᾶς φυλακῆς.

Σ' αὐτὸν τὸν ὑποβαθμισμένο χῶρο ἔζησε σχεδὸν ἐπὶ 60
χρόνια μιὰ εὐλογημένη ψυχὴ, ξεχασμένη ἀπὸ συγγενεῖς,
γνωστοὺς καὶ φίλους: ἡ Οὐρανία Κουμούτσου, ἡ μακαρία
δούλη τοῦ Θεοῦ.

Ἄν θέλαμε μὲ δύο λέξεις νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε, θὰ
λέγαμε ὅτι ἦταν ἕνας ζωντανὸς «Εὐεργετινός».

Ἡ διάπυρη ἀγάπη της γιὰ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ
τῆς ἐχάριζε ἕνα πλῆθος ἀρετῶν. Οἱ πιὸ χαρακτηριστικές: ἡ
φιλακολουθία, ἡ ἀδιάλειπτη προσευχὴ, ἡ φιλοπτωχία, ἡ ἀνεξι-
κακία, ἡ ἐλεημοσύνη (!) καὶ ἰδιαίτερος ἡ ἀγιωτάτη ταπείνωσις.

Στὸ πρόσωπό της ἀντικατοπτρίζονται ὅλοι οἱ «Μακαρι-
σμοὶ» τοῦ Κυρίου μας, καὶ στὸ οὐράνιο παντοτινὸ χαμόγελό
της καθρεπτίζεται ἡ ζωντανὴ παρουσία τοῦ Παναγίου
Πνεύματος.

ΓΙΑ τὴν Οὐρανία, ποὺ ἔζησε σὸν ἕνα σύγχρονος πτωχο-Λάζαρος τοῦ Εὐαγγελίου, ἀγγίζοντας τὰ ὄρια τῆς διὰ Χριστὸν σαλότητος, δὲν ὑπάρχει τόπος καὶ χρόνος.

Γιὰ νὰ μεταλάβῃ, σηκώνεται ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, ὥστε νὰ προετοιμασθῇ, διαβάζοντας Ψαλτήρι, Ἀκολουθία Θείας Μεταλήψεως καὶ λοιπὲς προσευχές. Στὴν Ἐκκλησία ἔρχεται πολλὲς φορές πρὶν ἀπὸ τὸν Ἱερέα καὶ περιμένει στὰ σκαλοπάτια ἀκόμη καὶ τὸν παγερὸ χειμῶνα.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ζῆ στὸ παμπάλαιο δωμάτιό της χωρὶς θέρμανσι, ἀφοῦ – ὅπως ἐκμυστηρεύθηκε σὲ ἀδελφὸ τῆς Μονῆς μας – ὁ Ἰδιος ὁ Χριστὸς μας τὴν ἐπεσκέπτετο καὶ τῆς ἐχάριζε τόση ζεστασιά, ὥστε ἀναγκαζόταν πολλὲς φορές νὰ βγαίνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

ΔΕΝ τὴν ἐδιαφέρει τὸ αὔριο, ζῆ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν ἄλλων καὶ κάνει ἐλεημοσύνες! Ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος τῆς εἶναι ὑπὲρ ἀρκετός. Ἀπόδειξις: οἱ 500 δραχμὲς καὶ μερικὰ κέρματα ποὺ βρέθηκαν στὸ πάμπτωχο δωμάτιό της λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησί της.

Ζοῦσε μὲ μόνη παρηγοριά της τὸν Κύριο καὶ γιὰ τὸν Κύριο: «Μπροστὰ πηγαίνει ὁ Χριστὸς καὶ πίσω ἐγώ», ἔλεγε συχνά.

Ἡ κακὴ λέξις τῆς ἦταν ἄγνωστη, ἡ ἀνεξικακία της παροιμιώδης. Κάποια χριστιανὴ μιὰ φορὰ τῆς ἐκακομίλησε καὶ ἡ Οὐρανία ἀπάντησε: «Μέχρι τώρα μνημόνευα τοὺς ζωντανούς σου, ἂν μοῦ πῆς κι ἄλλα θὰ μνημονεύω καὶ τοὺς πεθαμένους σου»!...

ΔΕΝ δέχθηκε, γιὰ λόγους ἀσκήσεως, νὰ μεταφερθῇ ποτὲ σὲ σύγχρονο διαμέρισμα, παρὰ τὶς παρακλήσεις πνευματικῶν παιδιῶν μας ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τὴν ἐπεσκέπτοντο.

Τελευταία της ἐπιθυμία, ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας Κυπριανὸς μετὰ τὸ πρῶτο ἐγκεφαλικὸ ἐπεισόδιο, ἦταν νὰ μεταφερθῇ στὸ «Σπίτι τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ» τῆς Μονῆς μας, κοντὰ στὴν Φυλὴ, λέγοντας προφητικά: «γιὰ πάντα ἐκεῖ».

ΚΑΤΑ τὴν μεταφορὰ τῆς, ἂν καὶ βαρεῖα ἀσθενῆς, κρατᾷ συνέχεια ἓνα σταυρό, τὸ κομβοσχοῖνι τῆς, προσεύχεται καὶ ψάλλει χαρούμενη.

Στὴν διάρκεια τῆς τριημέρου παραμονῆς τῆς μὲ τὴν ἀγάπην καὶ φροντίδα τοῦ εὐσεβοῦς προσωπικοῦ τοῦ «Ἁγίου Ἰωσήφ» (ὁ Οἶκος τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ λειτουργοῦσε τότε ὡς ξενώνας γερόντων), ἀπῆ-
λαυσε ὅσα ἡ ἴδια θεληματικῶς στερήθηκε γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ σύντομος ἐπίγειος βίος τῆς τελειώνει ἀθόρυβα, ὅπως ἦταν καὶ ὅλη ἡ ταπεινὴ καὶ ἀγία ζωὴ τῆς, τὴν 18η Δεκεμβρίου 1993 ἐκ.ἡμ. Στὴν Ἀκολουθία τῆς κηδείας τῆς στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος παρίσταντο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας Κυπριανός, πέντε Ἱερομόναχοι, τρεῖς Ἱερεῖς, δύο Ἱεροδιάκονοι, ἀρκετοὶ πιστοὶ καὶ πλῆθος Ἁγίων Ἀγγέλων.

ΤΟΝ Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Ζωοδότην Κύριόν μας ταπεινὰ παρακαλοῦμε νὰ κατατάξῃ τὴν ψυχὴ τῆς ἀδελφῆς μας Οὐρανίας στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας Μητρὸς Του, ὅπου θὰ προσεύχεται καὶ γιὰ τὴν ἰδική μας σωτηρία. Ἀμήν!

+ π.Α.Μ.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 252/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1993, σελ. 125-126.